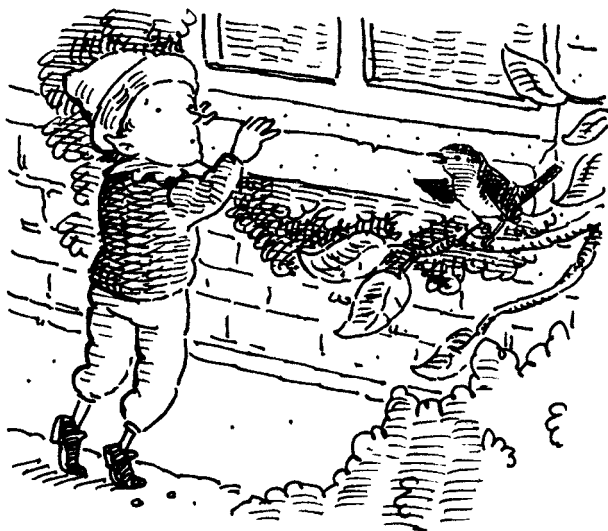

I

TRUMPOSIOS ATOSTOGOS

Pro žaidimų kambario langą sodo gale nerimastingai žvilgčiojo elfas. Šalia jo nutūpė liepsnelė ir sučiulbėjo:

– Kas atsitiko, Žvanguli? Ko tau reikia? Ko ieškai?

– Žvalgausi Molės ir Piterio, – atsakė Žvangulis. – Netoliese po krūmu paslėpiau norų krėslą ir laikiu, kada vaikai parvyks namo. Tada įeisiu į žaidimų kambarį ir pastatysiu krėslą kampe.

– Bet juk vaikai pensione, – užtreliavo liepsnelė. – Išduokėjo iš galvos, Žvanguli?

– Tau pačiai išdulkėjo! – atšovė Žvangulis. – Jie kelioms dienoms grįžta namo, nes vidury trimestro būna trumposios atostogos. Jie man taip sakė, o aš pažadėjau atnešti krėslą iš mamos namų – ten jį laikau. Viliamės, kad per atostogas krėslui išsaugos sparnai. Ne toks aš užuomarša, kaip tau atrodo!

– Atleisk, – atsiprašė liepsnelė. – Nori, nuskrisiu pažiūrėti, ar jie dar ne namie? Balsų negirdėjau, o klegesys paprastai pakyla didžiausias, kai vaikai grįžta. Palauk, tuoj sužinosiu.

Liepsnelė nuskrido ir pažvelgė pro visus langus, žvitriai kraipydama galvelę. Pamatė tik virėją virtuvėje. Ši kepė pyragus, net dulkės rūko.

„O, vaikų mėgstamiausios šokoladinės bandelės, – mąstė liepsnelė. – Girdžiu, kaip jie baladoja į lauko duris. Gaila, kad nėra mamos!“

Virėja Viljams nuskubėjo prie durų. Į vidų įsiveržė du vaikai, ir vienas, ir kitas su lagaminėliu. Namo atostogų grįžo Molė ir Piteris!

– Labas, ponias Viljams! Kur mama? – sušuko Piteris.

– Sveikas sugrižęs, Piteri, – atsakė virėja, – ir tu, Mole. Deja, mama išvažiavo slaugyti sergančios senelės. Gal iki antradienio, kai jums vėl prasidės pamokos, grįš, o kol kas jus prižiūrėsiu aš.

– A, – nusivylė vaikai.

Namams be mamos kažko trūko. Abu nusiminė.

– O tėtis? – paklausė Molė.

– Išvykęs, – atsakė Viljams. – Ar mama paskutiniame laiške jums nerašė?

– Rašė, – prisiminė Molė. – Aš pamiršau. Atostogausime be tėčio ir mamos, koks siaubas!

– Aš iškepiau šokoladinių bandelių, – tarė Viljams. – Turiu ledų ir medaus korių. O savaitgalį mama užsakė jums dvidešimt keturis butelius imbierinio limonado ir oranžado, galėsite neštis į žaidimų kambarį.

– Skamba skaniai, – pralinksėjo Piteris. – Užlipsim į viršų pasidėti daiktų, ponია Viljams, o paskui mielai paragausime medaus korių ir šokoladinių bandelių. Pilvas griežia maršą! Mokykloje vėju mintame.

– Kur ne, – atšovė Viljams. – Abu kiek paritus, tiek pastačius!

Vaikai nulėkė aukštyn, šokinėdami per du laiptelius. Prie laiptų aikštelės lango abu sustojo ir pažvelgė į sodo galą. Puikiai matė žaidimų kambario pašiūrės stogą. Džiugiai susižvelgė.

– Tikiuosi, Žvangulis jau ten, – tarė Molė. – Nes jei jis ten ir jei atnešė norų krėslą, galėsime skristi, kur norime, nieko neatsiklausę. Visada sunku išsmukti, kai mama ar tėtis namie, o krėslą tenka slėpti. Antraip jis bus iš mūsų atimtas ir atsidurs muziejuje, nes yra didžiai vertingas.

– Taip. Mums pasisekė, kad turime norų krėslą, – pritarė Piteris. – Ir jau seniai. Greičiau neškim daiktus į kambarį ir paprašykim virėjos leisti mums užkandžiauti žaidimų kambaryje. Gal ten jau laukia Žvangulis.

– Jei atėjo, laukia lauke, – tarė Molė. – Jis nepateks į vidų, nes durys užrakintos. Pasiilgau Žvangulio. Kaip įdomu turėti draugą elfą!

Virėja mielai sutiko, kad vaikai neštųsi padėklą su skanėstais į žaidimų kambarį. Prikrovė jiems bandelių, šviežios duonos, apteptos sviestu, medaus korių, sausainių, o iš šaldytuvo išėmė ledų. Tikra puota!

– Po pažastimi pasikišiu butelį imbierinio limonado, – tarė Piteris. – Ir padėklą nunešiu, jei tu, Mole, paimsi sausainius ir ledus, nes jie nebetilps.

– Raktą irgi paimsiu aš, – atsiliepė Molė, kabindama jį nuo kabliuko. Paskui abu su savo nešuliais jaudindamiesi nužingsniavo sodo takeliu. Ar Žvangulis jų lauks?

Žinoma, laukė, nes liepsnelė atskrido jam pasakyti, kad vaikai tuoj ateis. Elfas pasislėpė už aukštų piliarožių ir šoko ant Molės su Piteriu, kai šie priėjo prie žaidimų kambario durų.

– Mole! Piteri! Aš čia!

– Žvanguli! Kaip smagu tave matyti! – sušuko Molė. – Palauk, tuoj padėsiu užkandžius ir tave apkabinsiu!

Ji taip suspaudė elfą glėbyje, kad šis vos neužduso, bet vis tiek išsišiepė iki ausų.

– Kur raktas? – paklausė jis. – Aš atrakinsiu duris. Norų krėslą reikia įnešti kuo greičiau, kol niekas nepamatė. Čia valkiojasi vienas įkyrus kaukas, jis baisiai trokšta į jį atsisėsti.

Žvangulis atrakino žaidimų kambario duris, ir visi suėjo į vidų. Elfas padėjo įnešti valgius, paskui nubėgo krėslo. Išsišiepęs atsvirduliavo su juo.

– Nustūmiau tą nykų kauką nuo sėdynės, ir jis šleptelėjo į dilgėles, – paaiškino Žvangulis. – Rėkė kaip pjaunamas. Na, ar krėslas toks pat, koks buvo?

– Taip, taip! – džiaugsmingai atsakė Molė, žiūrėdama į nublizgintą medinį krėslą. – Tavo mama uoliai jį šveičia, Žvanguli. Ar krėslui buvo bent kartą išaugę sparnai, kol mes šį trimestrą mokėmės pensione?

– Vieną kartą, – atsakė Žvangulis, – bet aš buvau persišaldęs ir gulėjau lovoje, skristi niekur negalėjau, todėl pririšau krėslą prie lovos kojos, kad jis nepabėgtų pro langą.

– O bandė? – sukikeno Molė.

– Ir dar kaip! Pažadino mane vidury nakties, plasnodamas sparnais ir tampydamas lovą, – išsišiepė Žvangulis. – Bet lova buvo jam per sunki, o rytą sparnai išnyko. Nė papėdžių neliko.

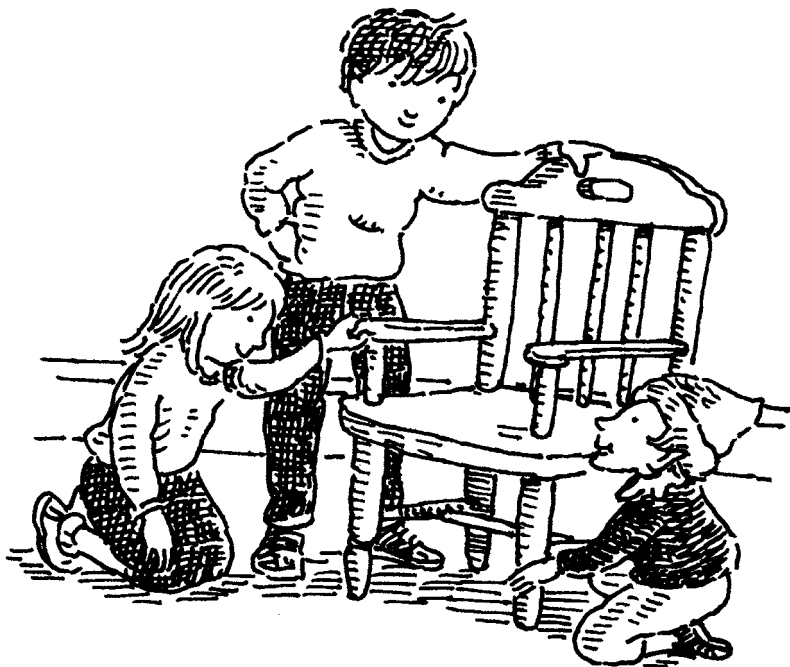
– Turiu viltį, kad šį savaitgalį jam išaugs sparnai, – tarė Piteris. – Atostogos truks tik kelias dienas, paskui vėl grįšime į mokyklą, o kadangi nei mamos, nei tėčio nėra, mielai patirtume nuotykių kitą, niekieno netrukdomi.

– Tikiuosi, išaugs, – atsiliepė Žvangulis, žiūrėdamas į krėslą. Pačiupinėjo kojas, bene aptiks gumbelių, reiškiančių, kad dygsta sparnai. Deja, neaptiko.

Netrukus visi pilna burna maumojo Viljams bandeles su ledais. Buvo karšta, todėl imbierinio limonado trijulė išplempė marias.

– Neilgai užteks, jei ir toliau taip gersime, – tarė Piteris. – Kaip manot, ar virėja leistų gyventi žaidimų kambaryje visą savaitgalį... ir miegoti čia?

– Būtų smagu, – pritarė Molė. – Taip ir padarykim. Ir tu ateik, Žvanguli.

Susitarta buvo greitai. Virėja tik nusišypsojo ir linktelėjo.

– Gyvenkit, – tarė ji. – Jūsų mama sakė, kad galite daryti viską, ką norite, išskyrus kvailystes. Nunešiu patalynę.

– Oi, ne, – sutratėjo Piteris, – mes patys nusinešime, poniam Viljams. – Jis nenorėjo, kad jį pamatytų norų krėslą. – Ir valgysime ten, jei leisite. Tokiu oru karštų patiekalų nereikia. Duokite mums kelias skardines konservų ir butelį pieno, vaisių ir daržovių sode ir darže susirasime patys. Tada nė kiek jums netrukdytume.

– Jūs ir netrukdote, – atsakė virėja. – Šį savaitgalį darykite, ką norite, tik būkite geri. Gausite konservų, pieno, ko

tik norite, ir nebijokite, aš jums netrukdysiu. Žinau, kad vaikams patinka turėti paslapčių, ir tikrai nešniukštinsiu.

Ko bereikia! Juodu įsikurs ir miegos žaidimų kambaryje, o jei norų krėslei išsaugs sparnai, iškart sužinos. Išgirs girgždesį, pamatys ant kojų augant gumbelius ir skleidžiantis sparnus. Nesugaiš nė akimirkos! Patenkinti vaikai susinešė daiktus į šviesų žaidimų kambarį. Be abejo, Žvangulis nesirodė, nes niekas nieko apie jį nežinojo. Jis buvo ne mažesnė paslaptis negu norų krėslas.

– Štai ir viskas, – pagaliau ištarė Molė. – Turime valgių, gėrimų, patalynę, o tau, Žvanguli, pagalvėlę su pledu. Tai pagyvensim! Krėsele, jei tau prasikaltų sparnai, gyvenimas būtų tobulas.

Norų krėslas vos girdimai girgžtelėjo.

– Girdėjot? – paklausė Žvangulis. – Ko gero, netrukus jam išsaugs sparnai. Reikės nenuleisti nuo krėslo akių. O jei išsaugs, kur skrisime?

– Gal yra Radinių žemė? – paklausė Piteris. – Šį trimestrą turėjau didelių nemalonumų, nes pamečiau laikrodį. Dar norėčiau užsukti į Cirkų ar Karuselių šalis. Šias tris mielai pamatyčiau iš karto.

– Apie tokias negirdėjau, – tarė Žvangulis. – O gal paprašykim krėslo nešti mus, kur jis pats nori? Kaip įdomu skristi nežinia kur!

– Taip, – sutiko Piteris, – be proto įdomu. Krėsele, girdi? Auginkis sparnus ir nešk mus, kur nori. Tik greičiau!